

единъ квартетъ и квинтетъ, една соло-кантата, единъ Реквиемъ, осмогласни мотети, единъ магнификатъ за двоенъ хоръ, единъ „Те-Деумъ“; оперитъ: „Ангелътъ“ и „Борба за свобода“ (комическа). Писателски трудове: „Шекспиръ и музиката“ (1876), „Поетитъ и музиката“, очерки върху: Хайнрихъ Шуцъ, Вагнеръ, Верди и др.

Неле, Вилхелмъ — Nelle, Wilhelm — заслужилъ деецъ за евангелското църковно пѣние въ Германия, род. 9 май 1849 въ Швѡлберъ при Хамелнъ, умр. 18 окт. 1918 Мюнстеръ, училъ при Робертъ Францъ и Ото Шерцеръ, писалъ: „История на нѣмската евангелска църковна пѣсенъ“ (1904), „Праздничнитъ мелодии на църковната година—характеризирани“, „Евангелската пѣвческа книга отъ 1835“ (1883) и много статии, съ които е допринесълъ за повдигане на евангелското църковно пѣние.

Немечекъ, Емилъ — Nemeček, Emil — чешки компонистъ, род. 1902 въ Пржибрами, на 11-годишна възраст написалъ операта „Три цѣлувки“, а следъ това—оперитъ: „Луцерни“, „Грѣшката на кралицата“. Въ Пражската консерватория е билъ ученикъ на И. Б. Фьорстеръ, писалъ: соната за виола, соната за чело, клавиртрио, пѣсни и хорове.

Нениа, лат. nepia — погребална пѣсенъ, която се е пѣяла у римлянитъ при погребването на членъ отъ семейството, и се е изпълнявала отъ жена, сжщо принадлежаща къмъ семейството.

Неновъ, Димитъръ — значителенъ пианистъ и компонистъ, род. 1 ян. 1902 въ Разградъ, 6-годишенъ започва да учи пиано, подъ ръководството на майка си. Поради липса на добри пианисти-педагози въ провинцията, дето живѣе до 1919, занятията по пиано сж вървѣли нередовно, и едва като ученикъ въ последния класъ на гимназията работи, макаръ и само нѣколко месеца, но много резултатно, съ Ан. Стояновъ, при една отъ продукциитъ на когото се явява за пръвъ пътъ публично презъ 1920 въ София. Сжщата година отива да следва архитектура въ Дрезденъ, като сжщевременно посещава и консерваторията, дето учи при Карлъ Фелингъ пиано и Теод. Блу-

меръ и Паулъ Битнеръ — теория и композиция. Следъ инфлацията въ Германия, за да довърши архитектурното си образование, свири цѣли 3½ години въ едно кино въ Дрезденъ; 1925—27 е музикаленъ

Димитъръ Неновъ

ръководител на балета Thea Jolles. 1927 се завръща въ България и започва архитектурната си кариера — отначало въ министерството на благоустройството, следъ земетръса (1928) — въ пострадалиѣ области, а отъ 1929 — въ министерството на желѣзницитъ. Януарий 1931 отива отново въ чужбина за музикално усъвършенствуване, и учи пиано при Егонъ Петтри въ Закопане (Полша)—нѣколко месеца, като преди това посещава Италия. Концертиралъ е въ: Темишваръ, Дрезденъ, Бауценъ и Майсенъ (1926), Боденбахъ и Берлинъ (1927), и Римъ и Варшава (1931), а сжщо и нѣколкократно въ София и провинцията (1928—30), Римъ, Торино, Болоня, Милано (1932). Въ първитъ си творби (до Баладата ор. 5) Н. се извява като последовател на атоналното направление въ съвременната музика, следъ което се ориентирва къмъ народното звуковорчество, употребявайки вече